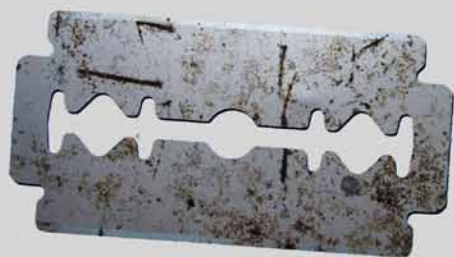
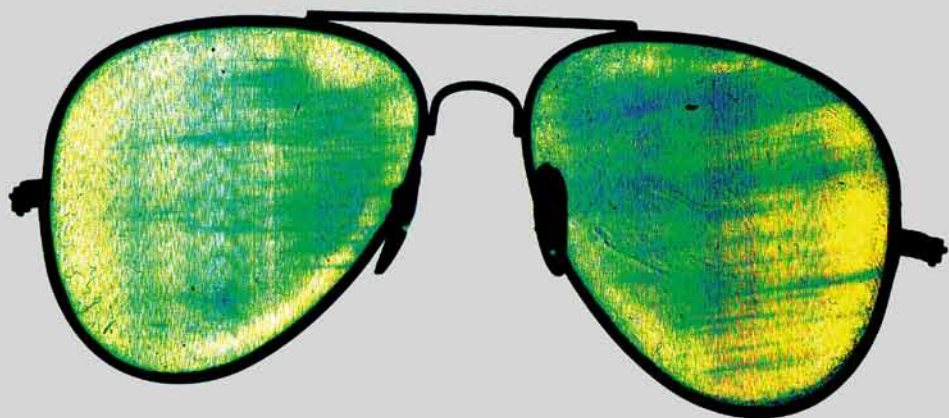

TAK TROCHU ŠÍLENÍ

JEFFERY DEAVER

TAK TROCHU ŠÍLENÍ

JEFFERY DEAVER

2014

Copyright © 2014 by Jeffery Deaver
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TROUBLE IN MIND
přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Darina Mikulenková

Korektura: Milena Nečadová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-979-0

POZNÁMKA AUTORA

Beletrii jsem začal psát ve zralém věku jedenácti let. Někdy tvrdím, že mým prvním počinem byl román, protože jsem svůj opus rozdělil do kapitol (dvou) a opatřil obálkou s ilustrací, kterou jsem si nakreslil sám. Jenže jak se říká u nás v Severní Karolíně: To, že kočka vrhla mladé do košíku s prádlem, ještě neznamená, že koťata jsou ponožky.

Tím, co jsem tehdy před padesáti lety napsal, byla ve skutečnosti povídka, ať už jsem to nazýval jakkoliv.

V povídkách jsem vždy nacházel zalíbení a o spisovatelském řemesle jsem se toho hodně dozvěděl díky četbě povídek Edgara Allana Poea, Conana Doylea a Raye Bradburyho, abych jmenoval alespoň pár autorů. Také dnes píšu povídky s velkou chutí. Pevně věřím, že nejdůležitějším cílem jakéhokoliv vypravěčského aktu je v maximální míře citově strhnout publikum. Nechci si po přečtení knihy nebo zhlédnutí filmu pomyslet: Vida, to ale bylo zajímavé. Chci si pomyslet: Panebože, potřebuju se uklidnit, zhluboka se nadechnout, dopřát stehům v boku trochu klidu po výbuších nekontrolovatelného smíchu nebo počkat, až se mi přestanou hrnout slzy z očí. Zkrátka a dobře chci být uměním a zábavou uchvácen.

V románech se této úrovně vypjatosti dosahuje tím, že se vytvoří mnohorozměrné postavy a ty se pak nechají vrhnout do toboganu vedlejších zápletek, kde se to hemží zvraty a kde

se vyhrocují konflikty, až se nakonec hlavní konflikt vyřeší (*nenávidím* nejednoznačné konce!) U povídek nemá autor na realizaci tohoto receptu dost času ani prostoru. I povídka však musí uchvacovat, vtahovat do děje. Co tedy s tím?

Odpověď zní, že se musí jít rovnou na dřev nějakým šokujícím zvratem nebo překvapením, zkrátka něčím nečekaným.

Jeden příklad za všechny: moje románová verze *Lassie* by měla podobu mnohovrstevnatého příběhu o Timmy, o kolii, o rozvráceném dětství a o hanebných zájmech firem, které vrtají studny, kde by je vrtat neměly. Po představení několika vedlejších zápletek bychom se prokousali až k nervy drásajícímu závěru, kde se Timmyho díky bohu podaří vytáhnout ze studny a Lassie najde důkazy, díky nimž skončí zlí developeři ve vězení.

Ó, jaká radost!

Moje povídková verze by vypadala takto: Chlapec vězí ve studni. Střih: Lassie zběsile pádí přes pole. Střih: Timmy se každou chvíli utopí. Vtom se nad okrajem studny objeví pac-ka. Chlapec ji popadne a nechá se vytáhnout z mrazivé vody. Střih: Lassie o kilometr dál stále honí veverku, kterou se snaží už deset minut chytit. Střih: Timmy stojí u studny před velkým vlkem, který ho před chvílí vytáhl do bezpečí a teď si hladově prohlíží svůj dnešní hlavní chod.

Promiň, chlapče.

Pro povídky v tomto výboru je zmíněný přístup typický. Myslíte si, že něco vidíte, ale ve skutečnosti – doufám – vidíte něco úplně jiného.

Pět povídek je zbrusu nových: jedna s Lincolnem Rhymem (Učebnicový případ), jedna s Kathryn Danceovou (Rychle), jedna s Johnem Pellamem (Paradice) a k tomu dva samostatné příběhy (Hra a Usmíření); čtenáři obeznámení s mou starší tvorbou nicméně zjistí, že povídka Hra je inspirovaná krát-

kým textem, který jsem před lety napsal pro časopis *Esquire* a jenž pojednával o vraždě newyorské prominentky Irene Silvermanové Kennethem a Sante Kimesovými. Také povídka *Paradice* má kořeny v příběhu, který zhruba před patnácti lety vyšel pod názvem *Switchback* v báječném časopise *Ellery Queen Mystery Magazine*. Docela by mě zajímalo, co si budete myslet o zápletce, kterou povídka *Paradice* obsahuje dnes; je to jeden z mých celoživotních favoritů.

Měl bych také zmínit, co dalšího se mi na povídkách líbí: totiž že oproti románům umožňují autorovi snáze překračovat hranice žánru. Obecně věřím v „identifikaci se značkou“ – tenhle vzletný byznymenský výraz znamená, že autor musí dbát na to, aby jeho čtenáři věděli, co mohou po zakoupení jeho knihy očekávat. Moji čtenáři mají rádi napínavé detektivky, a tak budu dál psát kriminalistické romány, nikoliv fantasy nebo science fiction.

Povídky však nevyžadují ze strany čtenářů takový citový vklad. Snadno tedy mohu v jednom či dvou případech vykročit z brázd žánru, aniž fanoušci ztratí jistotu, že můj příští román bude opět plný vražd a zašmodrchaného děje, který ode mě očekávají.

Dvě povídky v této sbírce, *Terapeut* a *Navždy*, překračují hranice žánru a stojí na pomezí okultna. (Nebo snad ne?)

Vítám vás tedy u třetího výboru svých povídek. První dvě antologie se jmenovaly *Panoptikum* a *Vrahem může být kdokoliv*. Když jsem vymýšlel název tohoto dílu, rozhodl jsem se zvolit titul, který bude jasně vystihovat řadu postav, s nimiž se na těchto stránkách setkáme – a leckdo možná řekne, že i autora samotného.

Beru to jako lichotku.

J. D.

UČEBNICOVÝ PŘÍPAD

Fyzické důkazy se nemohou mýlit, nemohou křivě přísahat, nemohou být zcela nepřítomné. Snížit jejich hodnotu může jen lidská neschopnost je najít, prozkoumat a pochopit.

Paul L. Kirk

**Vyšetřování zločinu: Fyzické důkazy
 a policejní laboratoř**

1

„Nejhorší, jaké jsem kdy viděl,“ zašeptal.

Amélie Sachsová poslouchala mladíkova slova a říkala si, že vyznívají poněkud absurdně, jelikož tomuhle klukovi nemohlo být víc než pětadvacet. Kolik míst činu asi v životě ohledal?

Zároveň si však všimla, že se v jeho kulaté pohledné tváři zračí opravdové znepokojení. Byl ostříhaný na ježka, takže působil dojmem vojáka, a rozhodně nevypadal jako člověk, který se nechá snadno vyvést z míry.

Tam dole muselo být něco mimořádně drastického. „Tam dole“ znamenalo v hlubinách podzemní garáže, před níž právě stáli a kterou ohraničovala třepetající se žlutá páska. Dnes brzy ráno byla „tam dole“ zavražděna žena.

Amélie Sachsová se oblékala do výstroje na shromaždišti před fádním obytným domem stojícím ve stejně neosobitě manhattanské čtvrti, totiž na východní Šestadvacáté ulici. Zdejší zástavbu tvořily nízké obytné budovy z padesátých a šedesátých let, několik samostatných domů z hnědého pískovce a také restaurace, které před dvaceti lety vznikly jako italské, ale postupně začaly nabízet blízkovýchodní kuchyni. Zeleň tu byla zastoupená neduživými stromky, živořícími trávníky a drobnými keři v obrovských betonových květináčích.

Sachsová roztrhla igelitový sáček obsahující jednorázové oblečení ohledávače: bílou tykovou kombinézu, vysoké boty, čapku a nitrilové rukavice s manžetami.

„Budete potřebovat i pětadvadesátku,“ řekl jí mladý policista. Jmenoval se Marko – možná to bylo křestní jméno, možná příjmení. Sachsová se to neobtěžovala zjišťovat.

„Chemický problém? Biologický?“ Kývla směrem ke garáži.

„Pětadvadesátka“ byl speciální respirátor N95, který dokázal odfiltrovat spoustu ošklivého svinstva, na něž člověk někdy na místech činu narazí. Nebezpečných a jedovatých látek.

„Prostě ho budete potřebovat.“

Sachsová neměla respirátory ráda a obvykle nosila jen obyčejnou chirurgickou roušku. Pokud jí však Marko řekl, že je uvnitř nějaký problém, dala na jeho radu.

Nejhorší, jaké jsem kdy viděl...

Dál si nasazovala ochranné vybavení. Trpěla klaustrofobií a protivilo se jí, že ohledávači musí chodit navlečení jako kojení v zavinovačce, ale několik ochranných vrstev bylo nezbytných nejen proto, aby je chránilo před nebezpečnými látkami na místě činu, ale především proto, aby chránilo *místo činu* před kontaminací ze strany samotného ohledávače – před jeho vlasy, vlákny, šupinkami kůže a všemožnými dalšími stopami, které by mohl na místo činu zavléct. (Kdysi málem zatkli jednoho muže

kvůli rajčatovému semínku, které prokazovalo jeho přítomnost na místě vraždy – než se zjistilo, že semínko pocházelo z boty ohledávače, který si z nedbalosti nevzal ochranné galoše... a který se díky Lincolnu Rhymovi záhy stal *bývalým* ohledávačem.)

Na místo dorazilo několik dalších aut včetně civilního Fordu Crown Victoria patřícího poručíku Lonu Sellittovi, který pracoval jako detektiv na oddělení závažných trestných činů. Auto bylo dokonale čisté a ještě z něj kapala voda po výjezdu z myčky. Naopak Sellitto byl jako vždy neupravený. Měl na sobě nevyžehlenou bílou košili, nakřivo uvázanou kravatu a zmačkaný oblek, který měl naštěstí tmavě modrou barvu, a ta dokáže skrýt ledacos. (Sachsová si vzpomněla, že si poručík jednou vzal na sebe oblek z lehkého lnu a pak už to nikdy nezopakoval; i jemu samotnému přišlo, že vypadá jako neustlaná postel.) Sachsová se už dávno přestala snažit odhadnout jeho věk. Vypadal jako věčný pětapadesátník, do kteréžto kategorie jako by v newyorské policii spadali všichni detektivové první třídy.

Zároveň však byl Sellitto živoucí legendou, která si také dnes vysloužila několik až nábožně uctivých pohledů. Prodral se davem přihlížejících a s jistými obtížemi danými nadstandardní tělesnou hmotností se protáhl pod žlutou páskou.

Přistoupil k Sachsové a Markovi, jehož pohled sice nebyl nábožný, ale uctivý rozhodně ano.

„Dobrý den, detektive.“

Sellitto netušil, kdo to je, ale kývl policistovi na pozdrav. Obrátil se k Sachsové. „Jak je na tom?“

Čímž mohl myslet jen jednoho člověka.

„Dobře. Už je dva dny doma. Vlastně chtěl na místo činu přijet.“

Lincoln Rhyme, bývalý šéf kriminalistického oddělení newyorské policie a současný konzultant v oboru soudní kriminalistiky, podstoupil řadu lékařských zákroků, které měly zlepšit jeho

zdravotní stav. Před lety utrpěl při ohledávání jednoho místa činu úraz a stal se z něj kvadruplegik – byl téměř úplně ochrnutý od krku až po prsty na nohou.

Sellitto pronesl upřímně: „Nekecej. Tak on chtěl přijet. Bůh mu žehnej.“

Sachsová se na něj kysele podívala. Byla podstatně mladší než detektiv, věkově i služebně. Na některé věci však byla háklivá bez ohledu na to, kdo je vyřkl. Sellitto její pohled zachytil. „Vyznělo to povyšně?“

Sachsová zvedla obočí. „Jo. A kdyby tě slyšel Rhyme, odpověděl by ti mnohem drsněji.“

„No jo, do prdele. Ale aspoň je to dobré znamení.“ Zadíval se na špinavě bílý obytný dům s mokvavými skvrnami na zdech, s nestejnými okny a otlučenými klimatizačními jednotkami pod nimi, na chudokrevný trávník, kterému městští psi dávali zabrat víc než studený vzduch. I v takovémto domě však obyčejná garsonka s výhledem do světlíku stála dva tisíce plus nějaké drobné. Když Sachsová netrávila čas u Rhyma, bydlela ve svém domě v Brooklynu. Byl velký. A měl zahrádku. Bylo září a ona právě sklídila poslední úrodu zeleniny, čímž o čtyřiaadvacet hodin předběhla první podzimní mrazík.

Zastrkala si bujné zrzavé vlasy pod tykovou čepičku a zajistila kombinézu suchými zipy, aby z ní na žádném místě nevykukovaly její džíny ani přiléhavý vlněný svetřík. Kombinéza jí hezky obepnula tělo. Marko ji s jistou diskretností sledoval. Před nástupem k newyorské policii pracovala Sachsová jako modelka. Poutala zraky mnoha lidí.

„Je možné, že je místo činu pořád horké?“ zeptala se Marka.

Bylo dost neobvyklé, aby pachatelé setrvali na místě vraždy a pak zaútočili na vyšetřovatele, ale i takové případy se už staly.

„Pochybuju,“ odpověděl mladý policista. „Ale...“

Bylo jen logické, že si u případu, který byl podle něj mimořádně morbidní, nechává Marko všechny možnosti otevřené.

Než si Sachsová oblékla kombinézu, vytáhla služební pistoli Glock a odložila ji stranou. Nyní ji otřela vatou namočenou do alkoholu, aby z ní odstranila veškeré stopy, a zasunula si ji do kapsy kombinézy. Pokud by zbraň potřebovala, mohla se k ní rychle dostat a v případě nutnosti střílet i přes látku. Tohle je výhoda glocků. Nemají žádnou vnější pojistku, dvojčinný mód. Stačí namířit a pálit.

Je možné, že je místo činu pořád horké?

A co je vlastně na tomhle místě činu tak strašného? Jak ta nebohá žena zemřela? A co se jí stalo předtím... nebo potom?

Sachsová odhadovala, že šlo o vraždu se sadistickým podtextem.

Sellitto se otočil k Markovi. „Takže jak to probíhalo, policisto?“

Marko začal vyprávět a těkal přitom očima mezi starším detektivem a Amélieí Sachsovou. „Pracuju na ohledávačce v Queensu, pane. Dneska ráno jsem měl na akademii školení pro pokročilé, a zrovna když jsem tam jel, uslyšel jsem to hlášení.“

Akademie newyorské policie sídlila na rohu Dvacáté ulice a Druhé avenue.

„Dispečer svolával všechny, kdo jsou k dispozici. Byl jsem zrovna dva bloky odsud, a tak jsem reagoval. Měl jsem u sebe ochrannou sadu, takže jsem si ji mohl obléct, než jsem vstoupil dovnitř.“ Také Marko měl na sobě tykekovou kombinézu určenou pro ohledávání míst činu, ovšem bez pokrývky hlavy.

„To bylo uvážlivé.“

„Nezdržoval bych se s tím, ale dispečer říkal, že oběť je mrtvá, ne zraněná.“

Na místě činu musí člověk vždy dělat kompromisy. Kontaminace stopami zavlečenými zvenčí a zničení důležitých důkazů

mohou ztížit nebo i zmařit vyšetřování, ovšem hlavní prioritou je vždy záchrana životů nebo zajištění pachatelů, pokud jsou na místě činu stále přítomni. Marko se zachoval správně.

„Rychle jsem místo činu prohlédl a pak jsem to ohlásil.“

Z ústředí v Queensu právě dorazili dva další ohledávači. Přijeli ve „véerenku“ – vozidle rychlého nasazení –, které obsahovalo veškeré nádobíčko potřebné k odběru důkazů. Muž i žena – ona byla Asiatka, on Hispánec – vystoupili z auta, otevřeli zadní dveře a rovněž se začali soukat do kombinéz. „Hele, Marko,“ zavolal muž, „jak to, žeš nás předběhl? Přiletěls vrtulníkem?“

Mladý policista se slabě usmál. Bylo však zřejmé, že je stále rozrušený – zřejmě z toho, co viděl uvnitř.

Sellitto se znovu obrátil k Markovi: „Znáte už některé protagonisty?“

„Vím jen, že to ohlásil její přítel.“

„Zajdu si s ním promluvit a sestavím výslechový tým,“ řekl detektiv. „Ty si vem na starost místo činu, Amélie. Dáme si pak sraz u Lincoln.“

„Jasně.“

„Ten případ bude vyšetřovat detektiv Rhyme?“ zeptal se Marko.

Rhyme už dávno u policie nepůsobil – kdysi to dotáhl na kapitána –, ale policistům stejně jako armádním důstojníkům hodnosti obvykle zůstávaly.

„Jo,“ zamumlal Sellitto. „Povedeme vyšetřování od něj.“ U případů, které si Sellitto vybral nebo mu byly přiděleny, se neformálním velitelským stanovištěm často stával Rhymův dům.

„To školení už jsem stejně prošvihl,“ poznamenal Marko. „Myslím na akademii. Nemohl bych tu zůstat a vypomoct vám?“

Ani hrůzy na místě činu ho zjevně neodradily.

„Hlavní ohledávačkou je Amélie Sachsová,“ prohlásil Sellitto. „Záleží na ní.“

Jedním z největších problémů policejní práce je zajistit si dostatek lidí na pomoc s vyšetřováním. A dobrých ohledávačů míst činu není *nikdy* dost. „Jasně, budu ráda,“ odpověděla proto Sachsová. Ukázala k vjezdu do garáže pod budovou. „Já si vezmu rampu a samotné místo činu. Zatímco vy a ostatní týmy ohledejte...“

„... sekundární a terciární místo činu,“ skočil jí do řeči Marko. „Místa možného průniku a úniku. Chodil jsem k detektivu Rhymovi na přednášky.“

Policista to řekl hrdě.

„Fajn. A teď mi řekněte, kde přesně se oběť nachází.“

„Musíte sejít po rampě o dvě patra níž. Oběť leží v nejnižším patře vzhůru. Stojí tam jenom jedno auto.“ Marko se odmlčel. „Nemůžete to minout.“

Nejhorší...

„Dobře. Takže pojďme na místo činu.“

„Ano, paní. Jdeme na rošt.“

Sachsová se téměř usmála. Mladý policista vypustil poslední slovo téměř jako tajné heslo členů nějaké sekty. Chůze v roštu... Rhyme tak nazýval metodu ohledání místa činu nejdůkladnějším možným způsobem, kdy se každý čtvereční centimetr ohledá dvakrát ve dvou na sobě kolmých směrech.

Marko se připojil ke kolegům.

„Hele, tak ty jseš teď *paní*, Amélie,“ neodpustil si poznámku Sellitto.

„On řekl ‚pání‘. Nedělej mě starší, než jsem.“

„Mohla bys být jeho... starší sestra.“

„Vtipné.“ Sachsová se odmlčela a řekla: „Sežeň mi taky informace o oběti, Lone. Co nejpodrobnější.“

S Lincolnem Rhymem spolupracovala Sachsová už několik let a pod jeho vedením se z ní za tu dobu stala zkušená ohledávačka míst činu a solidní soudní kriminalistka. Její největší

devízou a také nejoblíbenější součástí policejní práce však byl kontakt s lidmi – tuto vlastnost zdělila po otci, který celý život působil jako hlídkový policista newyorského policejního sboru. Milovala psychologii zločinu, kterou Lincoln Rhyme obvykle bagatelizoval jako „měkkou policajťstinu“. Na rozdíl od něj totiž věřila, že samotné fyzické důkazy někdy vyšetřovatele k pachateli nedovedou. Někdy je zapotřebí bedlivěji si prohlédnout jednotlivé aktéry případu, jejich vášně, obavy a motivy. Všechny podrobnosti o jejich životech.

Sellitto se chvatně vzdálil, mávl na hlídkové policisty, aby za ním přišli, a začal z nich sestavovat výslechové týmy.

Sachsová otevřela vinylovou brašnu a vytáhla z ní videokameru s vysokým rozlišením. Otřela ji vatou namočenou v alkoholu a na plastovou čepici tvořící součást jejího ochranného oděvu si nasadila lehký přístroj s odlehčenou konstrukcí. Z malé videokamery umístěné těsně nad jejím uchem vedla k ústům téměř neviditelná tyčinka zakončená mikrofonem. Sachsová zapnula obraz i zvuk a šklubla sebou, když jí do bubínku proniklo hlasité zapraskání. Upravila nastavení.

„Jsi tam, Rhyme?“

Chvíli se ozýval jen rachot. „Ano, ano, ty už jsi na místě činu? Už procházíš rošt, Sachsová? Nesmíme ztrácet čas.“

„Zrovna jsem dorazila. Ale už se chystám začít. Jak se cítíš?“

„Dobře, proč bych se měl cítit jinak?“

Po předčerejší tříhodinové mikrochirurgické operaci?

Sachsová neodpověděla.

„Co je to za světlo? Panebože, strašně to září.“

Sachsová se právě podívala na oblohu, takže videokameru oslepil záblesk dopoledního slunce, který se přenesl na Rhymův vysoce citlivý monitor. „Promiň.“

Uchopila rukou v rukavici baterku a tašku pro sběr důkazů – vlastně to byl malý kufřík – a vyrazila po rampě do garáže.

Podívala se na zem. Hm, tohle je nějaké divné.

Rhyme si toho také všiml. „Na co se to právě dívám, Sachsová?“

„Na odpadky.“ Rampa byla zaneřáděná. Nedaleko odtud ležela převrácená popelnice, z níž někdo vytáhl a roztrhl zhruba dvanáct pytlů s odpadky. Jejich obsah teď pokrýval celý povrch rampy.

Strašlivý svinčík.

„Špatně tě slyším, Sachsová.“

„Mám na puse pětadevadesátku.“

„Kvůli chemikáliím, nebo kvůli plynu?“

„Zasahující policista mi řekl, že to tak bude lepší.“

„Je tam strašná tma,“ zabručel po chvíli kriminalista.

Videokamera automaticky přešla do infračerveného módu – obraz získal nazelenalý nádech, jaký bývá k vidění ve špionážních filmech a reality show –, ale možnosti přenosu bitů a bytů měly své hranice.

A oči koneckonců také. V garáži byla *opravdu* velká tma. Sachsová si všimla, že ve svítidlech chybějí žárovky. Zarazila se.

„Co je?“ zeptal se Rhyme.

„Ty žárovky tu nescházejí náhodou, Rhyme. Někdo je vyšrouboval a rozbil. Leží tady zničené.“

„Jestli to má na svědomí náš pachatel, tak pravděpodobně není z téhle budovy. Neví, kde je vypínač, a nechtěl ztrácet čas jeho hledáním.“

Na Rhyma se dalo spolehnout, že bude podobné dedukce sypat z rukávu... na základě pouhého chvilkového pozorování.

„Ale proč jsou rozbité?“

„Možná byl prostě opatrný. Z rozbité žárovky těžko sejmeš otisky nebo odebereš jakékoliv důkazy. Hm, možná je to pan chytrý.“

Sachsová s potěšením kvitovala, že Rhyme má dobrou náladu. Jeho léčba – složitá, drahá a nemálo riskantní – probíhala hladce. Do obou rukou se mu vrátila značná část hybnosti. Cit bohužel nikoliv, o ten už Rhyme nadobro přišel, tedy přinejmenším při současném stavu medicíny, ale přesto byl teď mnohem nezávislejší než dřív, což pro člověka jako je Lincoln Rhyme znamenalo neskutečně mnoho.

Nakonec musela Sachsová rozsvítit baterku. Prošla kolem desítky zaparkovaných aut; někteří řidiči teď bezpochyby v duchu láteřili, že nemohou se svým autem odjet, protože kousek od nich došlo v garáži k drobné mrzutosti zvané vražda. Na druhou stranu se našla i spousta takových, kteří ochotně udělali vše, co bylo v jejich silách, aby pomohli dopadnout pachatele.

Nic nenaučí člověka poznat lidskou povahu lépe než práce policisty.

Sachsová ucítila v kolenou bodavou bolest artritidy a zpomalila tempo. Nakonec se zastavila úplně, ovšem tentokrát už to nebylo kvůli nepříjemným pocitům v kloubech, nýbrž kvůli zvukům. Vrzání a tukaní. Bouchnutí dveří – nějakých vnitřních dveří v budově, ne dveří auta. Zdálo se, že je to někde daleko, ale s určitostí to Sachsová nepoznala. Zdi veškeré zvuky tlumily a slévaly dohromady.

Kroky?

Náhle se Sachsová otočila a málem vyměnila baterku za glock.

Ne, to je jen voda kapající z trubky. Kapky se na zemi stékaly v čírky a ty se o kousek dál vpíjely do novin a dalších odpadků; panoval tu ještě větší nepořádek než nahoře.

„Tak jo, Rhyme,“ řekla. „Už jsem skoro ve spodním patře. Ona a její auto jsou za tamtím rohem.“

„Tak běž, Sachsová.“

Amélie si uvědomila, že se opět zastavila. Cítila neklid. „Pořád přemýšlím, proč je tady takový svinčík.“

Znovu se dala do chůze, pomalu došla na roh, zastavila se, odložila kufřík na důkazy a vytáhla pistoli. V kuželi světla z baterky byl vidět slabý kouř. Sňala si masku, nadechla se a zakašlala. Vzduch byl prosycený něčím štiplavým. Možná zápachem nátěru nebo nějaké chemické látky. A taky kouřem. Po chvíli našla Sachsová jeho zdroj. Ano, v rohu doutnaly noviny.

Tohle měl tedy Marko na mysli.

„Jdu na místo činu, Rhyme.“

Vzpomněla si na Markova slova.

Nejhorší...

Zvedla pistoli, odbočila za roh a namířila široký a vydatný kužel světla na oběť a její vůz.

Zalapala po dechu. „Ježíšikriste, Rhyme. Ach ne...“

2

Ve čtyři hodiny odpoledne vstoupila Amélie Sachsová do domu Lincolna Rhyma v západním Central Parku.

Rhyme se přistihl, že na ni upřeně mžourá – zčásti kvůli tomu, že otevřenými dveřmi za Sachsovou pronikalo do pokoje intenzivní podzimní světlo, a zčásti kvůli své netrpělivosti.

Ohledání místa činu trvalo celou věčnost, konkrétně šest a půl hodiny. Rhyme si nepamatoval, že by se někdy samostatně místo činu ohledávalo déle.

Sachsová mu již dříve prozradila, že mladý policista, který do garáže dorazil jako první, se podle svého názoru nikdy nasetkal s horším místem činu. Důvodem však byla nejen skutečnost, že oběť zemřela strašlivou sadistickou smrtí, ale i totální kontaminace místa vraždy a okolí.

„Nic podobného jsem nikdy neviděla,“ svěřila se Sachsová Rhymovi přes mikrofon. A když Rhyme třeštil oči na monitor s vysokým rozlišením, musel si přiznat, že on také ne. Každý čtvereční centimetr plochy – od rampy přes okraj podlaží až po automobil oběti a okolí – byl posetý odpadky, postříkaný a politý nejrůznějšími tekutinami a posypaný prachem a sypkými látkami všeho druhu.

Byl to tak dokonalý svinčík, že se v něm oběť téměř ztrácela.

Rhyme nyní přijel na červeném invalidním vozíku Storm Arrow ke dveřím, jimiž Sachsová právě vynášela velkou krabici plnou sáčků pro sběr důkazů. Amélie mu vysvětlila, že ona i již zmíněný zasahující policista, ohledávací technik jménem Marco, dorazili na místo činu ve vlastních soukromých automobilech a veškeré důkazy naložili do nich. Rhyme si nyní všiml, že policistův sportovně užitkový vůz je až po okraj napěchovaný krabicemi s důkazy. Mladý muž, který právě nesl jednu zvláště velkou krabici, měl vzezření vojáka. Zaregistroval Rhyma, uhnul pohledem, podíval se na něj ještě jednou a kývl.

Rhyme si ho nevšiml a soustředil se výlučně na ohromující množství důkazů. Také prastarý ford Amélie Sachsové byl obtěžkaný krabicemi. Rhyme nechápal, jak mohla Sachsová vůbec řídit.

„Kristepane,“ zamumlal.

Lincoln Rhyme měl pohledný obličej s vlasy o něco delšími, než odpovídalo předpisům newyorské policie, na čemž však pranic nezáleželo, protože on už u newyorské policie nepracoval. Kromě toho měl výrazný nos a plné rty, které se ovšem dokázaly rychle ztenčit jako oční duhovky v prudkém světle, kdykoliv se mu něco nelíbilo – a k tomu vzhledem k jeho netrpělivosti a látky kriminalistické práce nastavené velmi vysoko docházelo poměrně často. Dole na krku se mu leskla růžová jizva; vypadala jako průstřel, ale ve skutečnosti to byla památka na hadici plicního ventilátoru, který ho po nehodě udržoval při životě.

Otevřenými dveřmi foukl dovnitř podzimní větrík a rozcu-
chal mu pramínek černých vlasů, který ho polechtal na čele.
Rhyme nemotorně zvedl pravou ruku, aby si vlasy odhrnul.
Ještě před pár lety, když byl od krku dolů úplně ochrnutý, si
mohl o podobném pohybu nechat leda zdát. Tyhle maličkos-
ti – neschopnost poškrábat se v místě svědění, nemožnost se
najíst, ustavičná *otravnost* jeho stavu – ubíjely člověka víc než
širší důsledky devastujícího poranění. Momentálně měl levou
ruku přikurtovanou k tělu; operace, kterou především pod-
stoupil, měla této končetině navrátit alespoň takovou pohybli-
vost – omezenou, ale přesto zázračnou –, jakou už disponovala
jeho pravička.

Mžoural na ulici a brzy ztratil přehled o tom, kolik krabic už
Marko vytáhl. Otočil se na vozíku a uháněl plnou parou zpátky
dovnitř. „Thome! Thome!“

Muž, na kterého křičel, se přitom vyskytoval tak blízko, že by
se na něj dalo mluvit tlumeným hlasem – byl zhruba tři metry
od Rhyma, i když mimo jeho zorné pole. „Tady jsem, nemusíš
na mě...“

„Musíme s tím něco udělat,“ prohlásil Rhyme, když se jeho
ošetřovatel objevil. Mladý muž měl na sobě svůj obvyklý pra-
covní oděv: elegantní kalhoty, dnes v béžové barvě, tmavě mod-
rou košili a květovanou kravatu.

„Ahoj, Amélie.“

Sachsová právě procházela hlavními dveřmi.

„Ahoj, Thome.“ Ošetřovatel od ní převzal krabici a ona vyšla
ven pro další.

Rhyme přesunul pohled od krabice k obličejí Thoma Resto-
na. „Koukej na to! A podívej se ven. Musíme najít nějaký pro-
stor, kde ty věci setřídíme. Z pracovny musí všechno pryč!“

„Uvolním nějaký prostor.“

„Uvolnit ho nestačí. Musíme ho *vyprázdnit*. Chci, aby od-
tamtud všechno zmizelo.“

„Tak jo.“ Ošetřovatel si svlékl žluté kuchyňské rukavice, které měl právě na sobě, a začal z pracovny vynášet nábytek.

Pracovna dnes v domě sloužila jako obývací pokoj. Ze druhé místnosti, která ve viktoriánské éře plnila společenskou funkci, totiž ze salonu, nechal Rhyme udělat kriminalistickou laboratoř, která si rozměry ani vybavením nezdala s „oficiálními“ laboratořemi v mnoha středně velkých městech. Rhyme nebyl v žádném případě bohatý, ale za zranění dostal slušné odškodné a kromě toho si za své konzultační služby účtoval vysoké částky. Velkou část příjmů ovšem zpětně investoval do vybavení a nakupoval tolik kriminalistických „hraček“, kolik si jich jen mohl dovolit (když Amélie Sachsová viděla, jak se mu při každém novém přírůstku rozsvítí oči, začala přístrojům říkat „hračky“, zatímco pro Rhyma to byly stále jen pracovní nástroje).

„Mele!“ rozkřikl se Rhyme znovu.

Adresátem byl tentokrát jeho kolega, jenž momentálně seděl v salonu u stolu pro ohledávání důkazů. Detektiv newyorské policie Mel Cooper, světlovlasý plešatějící muž s vizáží potrhlého vědátora, byl Rhymovým dvorním laboratorním technikem.

Před třemi hodinami přijel Cooper k Rhymovi z Queensu, kde bydlel a kde také v sídle kriminalistického oddělení NYPD pracoval. Právě on měl udělat většinu laboratorní práce související s pátráním po neznámém pachateli 26 – toto označení vrah dostal podle toho, že svou oběť zavraždil na východní Šestadvacáté ulici. Cooper už měl na všech pracovních plochách připravené archy sterilního vyšetřovacího papíru, daktyloskopické nástroje k odhalování skrytých otisků prstů, mikroskopy, váhy, přístroj pro stanovování hustotního gradientu a desítky dalších nástrojů a přístrojů potřebných ke kriminalistické analýze.

Také on nevěřícně hleděl na vršící se hromady důkazních tašek, boxů a sklenic, které Marko a nyní už i Thom nosili do domu a snažili se pro ně najít místo.

„Tohle je z *jednoho* místa činu?“

„Vypadá to tak,“ řekl Rhyme.

„A nebyla to nějaká hromadná katastrofa?“ Srovnatelný objem důkazů se vyskytoval jen v případech havárií letadel a výbuchů bomb.

„Jeden pachatel, jedna oběť.“

Cooper se zděšeně rozhlédl po salonu a pak nakoukl do chodby. „Vzpomínáš si na tu hlášku v *Čelistech*, Lincolne? Jak tam jdou po tom žralokovi?“

„Po žralokovi?“ zopakoval Rhyme nepřítomně.

„Po tom velkém žralokovi. Letmo ho zahlédnou – je fakt velký – a jeden z nich suše prohlásí: ‚Budeme potřebovat větší loď.‘ Tak to jsme přesně my.“

„Lod?“

„*Čelisti*. Ten film.“

„Ten jsem nikdy neviděl,“ zabručel Rhyme.

Prakticky jedinou snadnou část analýzy představovala vražedná zbraň: byl jí automobil oběti.

Pachatel se k oběti přikradl ze zadu a udeřil ji pravděpodobně kamenem nebo cihlou, zkrátka předmětem, který byl dostatečně tvrdý na to, aby ji omráčil, ale zároveň ji nezabil. Přelil jí oči, ústa, nohy a paže páskou a odvedl ji za její Toyota Prius. Hodil ji na zem, nastartoval auto, nacouval ženě na břicho a nechal ji tak. Rhyme se dozvěděl, že Toyota Prius má těžší vepředu a zadní náprava nese asi 530 kilogramů hmotnosti. Vrah najel na oběť jen jedním kolem, což váhu o něco snížilo, ale podle vyjádření soudního patologa bylo poškození vnitřních orgánů neslučitelné se životem. Přesto oběť umírala téměř hodinu – nakonec zemřela na šok a vykrvácení.

Kromě stanovení příčiny smrti se však Rhymovi a jeho týmu nepodařilo z důkazů nic užitečného vyčíst. Vlastně tak důkazy

jen kategorizovali, kteréžto operace se účastnili všichni: Sachsová, Cooper a Marko. Pomáhal dokonce i Thom.

Po chvíli se dostavil Lon Sellitto.

Proboha, to ne...

Rhyme se musel trpce zasmát, když viděl, že podsaditý detektiv přinesl další obrovskou krabici s důkazními sáčky.

„Víc jich tam nemáš?“ zeptal se zděšený Mel Cooper, který byl jinak ztělesněním nevzrušeného klidu.

„Našli ještě jednu možnou únikovou trasu.“ Detektiv předal krabici Markovi. „Ale tohle už by mělo být všechno.“ Zamračil se a rozhlédl se po stovkách důkazních sáčků a tašek, které lemovaly snad všechny zdi v přízemí domu. „Netuším, co se tu krucinál děje.“

Lincoln Rhyme to však věděl.

„Děje se to, Lone, že náš pachatel je chytrý. Přímo *geniální*.“ Rhyme se rozhlédl po všech přítomných. „Mluvím o něm v mužském rodě, ale musíme si zachovávat otevřenou mysl. Klidně to mohla udělat žena. Žádné unáhlené závěry.“

„Ženská nebo chlap...“ zabručel Sellitto. „Stejně to nechápu.“

„Znáš Locardův princip?“ pokračoval kriminalista.

„Trochu.“

„A co vy, Marko?“

Mladý policista zamžoural a recitačním hlasem začal odpovídat: „Před sto lety formuloval slavný francouzský kriminalista Edmond Locard hypotézu: na každém místě činu dochází k přenosu důkazů mezi pachatelem a obětí nebo samotným místem. Přenesené důkazy mohou být mimořádně titěrné, ale vždy existují a ve většině případů mohou vést k odhalení totožnosti pachatele, pokud má vyšetřovatel dostatek inteligence a prostředků, aby je našel.“

„Správně. Takže víme, že i na tomto místě činu“ – Rhyme nejistě zvedl ruku a ukázal na fotografie těla oběti, které pořídila Sachsová a Cooper je poté vytiskl – „zanechal pachatel něco ze sebe. *Musel*. Locardův princip nikdy nelže. Rozdíl je v tom, že tenhle pachatel *věděl*, že na místě činu něco zanechá.“

Sachsová navázala: „A tak místo aby se snažil zamést po činu všechny stopy své přítomnosti, udělal pravý opak. Veškeré důkazy o tom, kdo to je, proč to udělal a co má v plánu příště, utopil v záplavě jiných, absolutně bezcenných stop.“

Geniální...

Prebytek důkazů namísto jejich nedostatku.

Rhyme musel přiznat, že cítí k pachateli záštiplný obdiv. Loni vystoupil v dokumentárním pořadu televize A&E, který pojednával o usvědčení jakési ženy z vraždy na Floridě. Žena dostala doživotní trest na základě důkazů, které se nakonec ukázaly jako kontaminované – příslušný technik ohledal nejprve místo vraždy a poté dům podezřelé, přičemž nedopatřením přenesl drobnou šupinku barvy z místa vraždy na ženiný šaty, které z jejího domu odnášel. Porota dospěla díky šupince k přesvědčení, že se žena nacházela na místě vraždy, a shledala ji vinnou. Pozdější přezkoumání postupu při odběru důkazů nicméně odhalilo, že policista dostal v rámci úsporných opatření příkaz použít při ohledávání obou míst činu stejné rukavice. Následoval nový proces, v němž dotyčná žena byla shledána nevinnou.

Rhyme v onom dokumentu hovořil o přínosu a rizicích důkazů při vyšetřování trestných činů. Prohlásil, že někdy stačí jeden nebo dva miniaturní kousky stopového materiálu či cizoroďého předmětu a celý případ se posune úplně jinam.

V *tomto* případě se pachateli 26 podařilo zatemnit místo činu tisícovkami kouřových clon.

Rhyme pohlédl na Coopera. „Jak dlouho potrvá, než budeme moct začít?“

„Jen samotná kategorizace zabere jednu nebo dvě hodiny.“

„Aha.“ Tohle Rhyma nepotěšilo.

„Co zjistily o oběti výslechové týmy?“ zeptala se Sachsová Sellitta.

„Takže,“ začal detektiv a vytáhl zápisník. „Oběť se jmenovala Jane Levineová a bylo jí třicet jedna let. Pracovala jako asistentka marketingového manažera jedné makléřské firmy v centru. Čistý trestní rejstřík. Se současným přítelem chodila sedm nebo osm měsíců. Právě on ohlásil na policii, že ji pohřešuje, a pak našel její tělo. Chvilí jsem s ním mluvil, ale potom se sesypal. Totálně.“

Rhyme si všiml, jak se výrazné rty Amélie Sachsové při této zprávě sevřely, a dokázal si představit, co se jí teď asi honí hlavou: že přítele Jane Levineové nadosmrti poznamená nejen její ztráta, ale i hrůzný výjev, který musel v garáži spatřit – poslední drásavý obraz jeho milenky umírající za tak nevýslovně drastických okolností. Rhyme věděl, že Sachsová zápolí s lidskou stránkou tohoto zločinu. Neodsouvala ji do pozadí, jak by bylo logické, ale vstřebávala veškerou hrůzu do sebe a chtěla ji ve svém nitru udržet v co nejsyrovějším stavu. Věřila totiž, že pak bude vystupovat rázněji a bude lepší policistkou.

Rhyme samotný sice dával přednost opačnému stanovisku – zachovávat si odstup –, ale toto byl jeden z důvodů, proč Sachsovou miloval.

Znovu upřel pozornost na Sellitta, který pokračoval ve výkladu: „Ověřil jsem alibi toho přítele oběti. Je neprůstřelné.“ Příbuzní a známí bývají u vražd nejčastějšími podezřelými – a také nejčastějšími pachateli. „Včera večer byl u rodičů v Connecticutu,“ dodal Sellitto. „Dnes kolem osmé se vrátil do města a odjel do jejího bytu. Ověřili jsme jeho datovou stopu. Svědkové, jízdenky i bezpečnostní kamery potvrzují, že byl v době její smrti tam. GPS jakbysmet. Je čistý.“

Mladý policista se zeptal: „Bylo to znásilnění, detektive?“

„Ne, sexuální podtext tam nehrál roli. A loupež to taky nebyla. Oběť měla u sebe klíče, kabelku, peněženku i cennosti.“

„Co bývalí milenci nebo stalkeri?“ nadhodila Sachsová.

„Podle jejího přítele a sestry chodila v posledních dvou letech s jedním mužem z práce, s jedním mužem z fitness centra a s jedním mužem z kostela. Nic vážného. Sestra vypověděla, že všechny vztahy skončily bezproblémově a bez raněných citů. S posledním přítelem se oběť každopádně rozešla asi před půl rokem – krátce předtím, než se seznámila s tím současným.“

Detektiv se odmlčel a pokračoval: „Žádné napojení na organizovaný zločin, což se dalo předpokládat, ale ani nevystupovala v žádném případě jako informátor nebo svědek. Takže nemůžu najít vůbec žádný motiv.“

Rhyma však motivy příliš nezajímaly. Podle jeho názoru nebylo podstatné, proč lidé zabíjejí. Paranoidní schizofrenik dokáže zavraždit člověka jen na základě přesvědčení, že tento člověk patří k předvoji z planety v soustavě Alfa Centauri s cílem dobýt zeměkouli. Usvědčí ho však otisky prstů na noži, nikoliv pomaštěné myšlení.

„Ale tohle nám přece něco napovídá, ne?“ prohlásil Rhyme a zašklebil se. „Pokud tu vraždu nespáchal zhrzený milenec, násilník ani lupič, tak by to zřejmě mohl být psychopat.“ Shodou okolností se přitom kriminalista díval na mladého ohledávče. „Já vím, že tenhle výraz už se dneska nepoužívá. Jenže mi připadá mnohem trefnější než ‚jedinec vykazující znaky asociální poruchy osobnosti‘.“

Marko jednoduše přikývl. Zjevně netušil, co si má o Rhymově konstatování myslet.

Sellitto mu to vysvětlil: „Linc tím chce říct, že by to mohl být sériový vrah. Tedy že se chystá zaútočit znovu.“

„Myslíte, pane?“ zeptal se mladý policista.

„A jestli je to pravda, tak to zároveň znamená, že si oběti vybírá nahodile. A že někde v tomhle bordelu“ – ukázal na hory důkazů – „se skrývá odpověď na otázku, kdo bude jeho obětí příště.“

3

Mel Cooper se mýlil.

Nakonec jim trvalo téměř sedm hodin, než dokončili kategorizaci důkazů. Ve čtvrt na čtyři ráno usoudili, že je čas dát si pro dnešek padla.

Sachsová zůstala u Rhyma, což dělala třikrát až čtyřikrát týdně, a Cooper přespal v pokoji pro hosty. Sellitto se vrátil domů, kde na něj čekala jeho partnerka Rachel, kterou detektiv nazýval „moje lepší já“. Také Marko zamířil domů, ať to bylo kdekoliv.

V devět hodin ráno se tým bez mladého ohledávače opět sešel u Rhyma.

A stejně jako u všech případů, na nichž společně pracovali, požádal Rhyme o sepsání veškerých důkazů na bílou tabuli. Tohoto čestného úkolu se ujala Sachsová. Toporně přistoupila k tabuli a Rhyme si všiml, že na jednu nohu kulhá; trpěla artritidou a sáhodlouhé ohledávání ve vlhké podzemní garáži se na jejím stavu odrazilo. Když natáhla ruku, aby poznačila další položku, jednou nebo dvakrát zkrivila tvář bolestí.

Nakonec popsala všechny tři tabule, které byly v Rhymově salonu k dispozici. A to byl jen soupis nalezených položek – chyběla u nich jakákoliv analýza, natožpak promyšlené dedukce týkající se zdrojů nebo potenciálních příštích obětí.

Všichni přítomní zmlkli a upřeně se zadívali na tabule.

VRAŽDA V PODZEMNÍ GARÁŽI (PACHATEL 26)

Místo: Vých. 26. ulice 832

Obět: Jane Levineová, 31 let

Příčina úmrtí: Vnitřní zranění způsobená hmotností vozidla

Čas úmrtí: Přibližně 4.00

Obecné poznámky:

- Motivem nebyla loupež
- Žádné sexuální násilí
- Oběť nebyla známým svědkem jiného trestného činu, nešlo o „vzkaz“ určený jiné osobě
- Žádná spojitost s drogami, organizovaným zločinem ani jinou trestnou činností
- Žádní známí nepřátelé
- Současný přítel má alibi
- Nezávazné vztahy s muži, s nimiž se seznámila v práci, ve fitness centru a v kostele – žádné dramatické rozchody ani stalkeri
- Zřejmě nahodilý zločin, pravděpodobně sériový vrah

Důkazy:

- Přibližně 37 kilogramů domovního odpadu, který pokrýval nájezdovou rampu do garáže a prostor garáže, pravděpodobně z popelnice patřící k obytnému domu
- Lepicí páska
 - použita ke znehybnění oběti
 - nalezeny čtyři téměř prázdné role, pravděpodobně vytažené z odpadků
 - nutno stanovit, zda některá role byla zdrojem pásky použité na oběti
- Vlasy/chlupy, některé přirozeně oddělené od folikulů, některé ustřižené

- přibližně 930 různých vzorků
- lidské vlasy/zvířecí chlupy? Nutno stanovit
- Rozbitá bednicí tvárnice
 - jeden kus použitý k udeření oběti zezadu do hlavy
 - všechny kusy postříkané sprejem za účelem překrytí důkazů (viz „barva“ níže)
- Noviny, časopisy, reklamní letáky, zřejmě z odpadků a odpadkových košů; staré a v mnoha případech upotřebené jiným způsobem, takže obsahují otisky prstů
- Plastové lžice, vidličky, nože, kelímky od jídel a nápojů, kartonové obaly od kávy, vesměs použité
 - 185 vzorků
 - DNA bude stanovena
- Vlákna, látková
 - 439 vzorků
- Vlákna, nylonová
 - 230 vzorků
- Vlákna, kovová
 - 25 vzorků
- Barva
 - použita na celém místě činu, zřejmě za účelem překrytí důkazů
 - sprej na bázi oleje
 - nalezeny téměř prázdné plechovky, což naznačuje, že nebyly zakoupeny, ale pachatel je našel mezi odpadky
 - osm až deset otisků prstů na každé plechovce
- Latexové rukavice, použité
 - 48 samostatných rukavic, levých i pravých
 - DNA bude stanovena
 - nalezeny otisky prstů, budou identifikovány
- Hlína, prach

- celkem asi jeden kilogram
- blíže neurčený počet zdrojů
- nejméně 12 hlavních variant složení
- Zbytky potravin
 - 34 vzorků
- Listy
 - 249 odebraných vzorků
 - pocházejí přibližně z 27 známých stromů/keřů
 - 73 neidentifikováno
- Tráva, trávnicková
 - 376 vzorků
- Tráva, dekorativní
 - 64 vzorků
- Exkrementy
 - lidské/zvířecí, bude stanoveno
 - DNA bude stanovena
- Žárovky
 - pocházejí z garáže
 - vyšroubované a poté rozbité
- Práškové látky
 - 214 vzorků
 - žádná narkotika
 - pravděpodobně běžně dostupná léčiva ve formě prášku
 - prací prášek
 - osm různých značek
- Tekuté látky, stále tekuté nebo ve formě zaschlých zbytků
 - louh
 - čpavek
 - saponát
 - alkohol
 - voda

- nealkoholické nápoje
- káva
- benzin
- mléko
- Organické tkáně
 - 346 vzorků
 - lidské/zvířecí, bude stanoveno
 - DNA bude stanovena
 - může jít o potraviny
- Ostříhané nehty
- Kostí
 - 42 vzorků
 - lidské/zvířecí, bude stanoveno (zřejmě zvířecí)
 - DNA bude stanovena
 - může jít o zbytky potravin
 - některé kosti nepochybně rybí, kuřecí nebo jiné drůbeží
- Otisky bot
 - 23 otisků, mužských i ženských, 18 různých velikostí, z toho pět odpovídá botám oběti
 - otisky nohou na místě činu, chirurgické galoše
- Výpary na místě činu
 - v rohu rozdělán malý oheň z novin, zřejmě za účelem překrytí pachatelovy vody po holení nebo jiné vůně / / zápachu
 - výpary ze spreje
- Jednorázové zapalovače
 - nalezeno 18 různých zapalovačů
 - pravděpodobně vytaženy z odpadků – většina zásobníků prázdných
 - 64 otisků prstů

„Ty tabule vypadají jako rejstřík mojí knihy,“ vyštěkl Rhyme.

Před několika lety napsal Rhyme učebnici s názvem *Všeobecný průvodce sběrem a analýzou důkazů*, která se stala bestsellerem, tedy přinejmenším v řadách policejní komunity, když už ne na žebříčku *Timesů*.

„Nevím, kde začít, Rhyme,“ řekla Sachsová.

A víš co? pomyslel si Rhyme. Já taky ne. Vybavil si další pasáž ze zmíněné knihy.

Ačkoliv však každé místo činu obsahuje alespoň nějaké stopy přenesené z pachatele, v praxi se tyto stopy vzhledem k rozpočtovým a časovým omezením nemusí podařit najít. Stejně tak může být důkazů příliš mnoho, takže se mezi nimi důležité stopy ztratí, což může rovněž znemožnit jejich efektivní analýzu.

„Vlastně je to ještě geniálnější, než jsem si myslel,“ řekl kriminalista zadumaně. „Většinu toho, co použil při zločinu, získal pachatel mezi odpadky – se spoustou otisků prstů jiných lidí. A pak kontaminoval místo činu kilogramy smetí a dalších odpadků. A když něco zakrýt nemohl – těžko si s sebou mohl přinést dvanáct párů bot nebo prsty jiných lidí –, jednoduše si oblékl galoše a rukavice.“

„Jenže ty latexové rukavice, které se na místě činu našly,“ poznamenala Sachsová, „stejně nemůžou patřit jemu. Nenechal by je tam.“

„Nejspíš ne. Jenže my si nemůžeme dovolit je *neanalyzovat*, je to tak? A on to ví.“

„Podle všeho ano,“ prohlásil Mel Cooper, který byl stejně otrávený jako ostatní. Rhyme věděl, že technik měl včera večer jet se svou dlouholetou přítelkyní na taneční soutěž. Společenskému tanci se věnovali profesionálně a prý byli docela úspěšní. Lincoln Rhyme však tanec nesledoval.

„A on...“ Rhymovi se vytratil hlas, protože ho napadlo několik myšlenek současně.

„Linku...“

Kriminalista zvedl pravou paži, mávnutím ruky umlčel Sellitta a dál upřeně hleděl do prázdna.

Nakonec vzrušeně prohlásil: „Přemýšlejte o tom. Náš pachatel se vyzná v práci s důkazy. Musí tedy vědět, že existuje vysoká pravděpodobnost, že i na něj se z místa činu přenesly stopy, které nás mohou dovést k odhalení jeho totožnosti nebo totožnosti příští zamýšlené oběti.“

„To je fakt,“ přisvědčil Lon Sellitto. „A dál?“

Rhyme stále zíral na tabule. „Čeho tedy pachatel použil při kontaminaci místa činu nejvíc?“

„Odpadků,“ nadhodila Sachsová.

„Ne, ty tvořily jen obecnou kouřovou clonu. Prostě tam shodou okolností byly. Mně jde o něco konkrétního.“

Cooper si posunul brýle ve stylu Harryho Pottera výš na nos, začel se do seznamu a začal odříkávat: „Vlákna, vlasy, všeobecné stopy...“

„Ano, ale tyhle věci najdeš na každém místě činu. Já chci vědět, co je tam *speciálního*.“

„Myslíš, co je tam nejvíc jedinečného?“ nadhodil Sellitto.

„Ne, to nemyslím, Lone,“ odušil Rhyme kysele. „Protože něco je buď jedinečné, nebo není. Tohle slovo nemůžeš stupňovat.“

„Přednášku z gramatiky už jsi mi dlouho nedělal, Lincolne. Říkal jsem si, jestli jsi třeba nevystoupil ze svazu učitelů.“

Za tato slova si detektiv vysloužil úsměv od Thoma, který právě nesl kávu a moučníky.

Také Sachsová si pozorně prohlížela tabule. Nakonec řekla: „Hlína a... vegetace.“

Rhyme přimhouřil oči. „Ano, dobře. To by mohlo být ono. Pachatel věděl, že na něm ulpívají stopy z místa, kde bydlí nebo pracuje, případně kde číhal na další oběť, a musel je něčím překrýt.“

„Takže to znamená,“ nadhodila Sachsová, „nějakou zahradu, park nebo nádvoří?“

„Řekl bych, že ano. Půda a zeleň. V tom by mohl být klíč. Okruh pátrání se tím malinko zužuje... Měli bychom od toho začít. A máme tam ještě něco?“ Rhyme si znovu prohlédl seznam. „Prací prášek a saponáty – proč jich na místě činu rozsypal nebo rozlil tolik? Musíme se odpíchnout i od toho.“ Rozhlédl se po salonu. „Co ten kluk, ten Marko? Proč tady není?“

„Volal mi,“ odpověděla Sachsová. „Musel něco zařídit na ústředí v Queensu. Ale prý by nám ještě rád pomohl, kdybychom ho potřebovali. Mám mu zavolat?“

„Máš, Sachsová. Rychle!“

Vyčerpávající dřina.

Služební cesta se šéfem: do Kalifornie a zpátky za necelých čtyřadvacet hodin.

Úspěšná, nutná, ale stresující.

Momentálně jeli do centra taxíkem z Kennedyho letiště, kde jejich letadlo přistálo v šest hodin večer. Simone byla vyčerpána, lehce přiočila ze dvou sklenic vína a malinko naštvaná kvůli třem hodinám, které člověk ztratí při přeletu na východ.

Její šéf, opálený a štíhlý skoro padesátník, odložil iPhone, na němž si právě sjednal zítřejší rande, otočil se k ní a zasmál se. „Slyšelas je? Oni fakt používají výraz ‚rozbalit‘.“

Slovní spojení „rozbalte nám to“ znamenalo popsát v kostce příběh, který producentům přišli prodat.

„Odkdy je výraz ‚popsat‘ zakázané slovo?“

Simone se usmála. „A ta jejich manažerka! Ta prohlásila, že náš koncept je rozhodně ‚seismický‘. Před cestou do Hollywoodu aby si člověk nainstaloval do telefonu překladovou aplikaci.“

Šéf se rozesmál a Simone se na něj úkosem podívala. Skvělý chlap. Vtipný, chytrý a ve výborné kondici díky cvičebnímu

režimu, který hraničil s náboženským fanatismem. A navíc mimořádně talentovaný, což v této branži znamenalo mimořádně úspěšný.

Jo, a taky svobodný.

Rozhodně tedy představoval výrazný objekt touhy, avšak Simone – přestože jí bylo pětatřicet a momentálně neměla přítele – dokázala potlačit mateřské pudy i pocit osamělosti a pohlížet na šéfa objektivně. Kdyby se někdy dali dohromady, jeho posedlé lpění na detailech, jeho touha po dokonalosti a jeho pracovní zanícení by ji brzy dohnaly k šílenství. Práce pro něj byla vším. K životu přistupoval stejně jako k plánování produkce. Technický scénář, předprodukce, produkce a post-produkce. Bezpochyby to byl důvod, proč mu nevyšlo první manželství a proč se všemi ženami vydržel chodit jen asi měsíc nebo nanejvýš dva.

Hodně štěstí, Jamesi, pomyslela si Simone. Přeju ti všechno nejlepší.

Mluvíš, jako by tě někdy někam pozval, odpověděla si vzápětí jízlivě.

Taxík se blížil ke Greenwich Village, kde bydlela. Pro Simone neexistovalo v New Yorku žádné jiné místo, kde by se dalo žít. Byla to opravdu vesnice. Sousedství.

Řidič jí zastavil na Desáté ulici. „Hm,“ zabručel šéf, když se podíval z okna na dva muže s postavami kulturistů, kteří stáli na schodech vedlejší budovy a vášnivě se líbali.

„Ne že by na tom bylo něco špatného,“ připojil slavnou hlášku ze *Show Jerryho Seinfelda*.

Simone se usmála a podívala se na aktivnějšího líbače. Taková škoda!

Popřála šéfovi dobrou noc, vystoupila z taxíku a vzala si z kufru zavazadla. Počkala, až kolem projde zavalitá bezdomovkyně s plným nákupním vozíkem – v němž bylo samozřejmě

všechno možné, jen ne nákupy. Simone přemýšlela, že jí dá pár drobných, ale pak ji napadlo: Proč si vlastně myslím, že je to bezdomovkyně? Třeba je to výstřední milionářka.

Vyšla po schodech do svého bytu a znovu ucítila zvláštní vůni této budovy, která se vymykala jakémukoliv popisu, což ostatně platilo o mnoha domech v okolí. Co to jen může být?

Eau de starý newyorský byt.

Prostředek na hubení hmyzu, čínské jídlo v pytlíku, indické jídlo v pytlíku, staré dřevo, lysol, vlhké cihly, smažená cibulka.

Kocour jí víceméně odpustil, přestože zrovna on si neměl příliš na co stěžovat. Miska na žrádlo byla díky sousedce plná, vody měl Ruffles také dost a rádio bylo naladěné na veřejnoprávní NPR, což byla jeho oblíbená stanice. Vstupy se žádostí o příspěvek měl stejně rád jako pořad *Ten americký život*.

Simone si zkontrolovala vzkazy – na záznamníku neměla nic naléhavého, ačkoliv si všimla několika vzkazů z blokovanych čísel. Těchhle telefonátů měla poslední dobou spoustu. Samozřejmě dealeři.

Vybalila se a naházela špinavé prádlo na hromadu. Ještě nikdy se jí nestalo, že by se vrátila ze služební cesty a ještě téhož večera nevyprala.

Říkala tomu odvěšvení.

Díky, mami.

Oblékla si teplákovku, sebrala špinavé svršky a veselou oranžovou lahev s pracím práškem a vyšla na zadní schodiště, které vedlo ke sklepní prádelně a kumbálům. Sešla z prvního patra do přízemí a pak vyrazila po schodech do sklepa. Prostor schodiště byl potměný, ačkoliv zdola vycházelo světlo – zřejmě z prádelny nebo možná ze skladu. Když několikrát marně cvakla vypínačem, přimhouřila oči a všimla si, že pod stropem chybí žárovka. A nejen to: žárovka spadla na schody a rozbila se.

V tu chvíli začala Simone pocítovat neklid.

Pokračovala však v chůzi a opatrně našlapovala, aby se vyhnula střeptům a žádný se jí nedostal do crocsů. Ve sklepe byla rozbitá i druhá žárovka.

Tohle už nahánělo husí kůži.

Tak dost. Kašlu na svou odvíšivovací obsesi. Vyperu to zítra.

Přimhouřila oči a ke své úlevě zjistila, že by s práním stejně musela počkat. Na dveřích prádelny totiž visela cedule *Mimo provoz*. Cedule byla ušmudlaná a otrhaná, ale Simone ji ještě nikdy neviděla; kdykoliv se porouchala pračka nebo sušička, Henry napsal upozornění ručně na kus papíru a současně nájemníky informoval, kdy bude zjednána náprava.

Simone se otočila a v dychtivé touze vrátit se co nejrychleji do bytu k Rufflesovi vykročila ke schodišti.

Postupně ucítila dvě věci. Nejprve slabý závan chladu, jak se otevřely dveře vedoucí do skladu a odtamtud do zadní uličky.

A pak spalující výšleh bolesti, jak ji do zátylku udeřil ten kámen, ta lahev, ta všechna tíha světa.

4

Amélie Sachsová smykem zastavila svůj Ford Torino Cobra z roku 1970, nástupce legendárního Fordu Fairlane, u obrubníku v idylické části Greenwich Village.

Bylo tu šest modrobílých policejních vozů, většinou z nedalekého Šestého okrsku, a asi patnáct policistů v uniformách obcházel okolní domy a hledalo případné svědky.

Ačkoliv to bylo téměř beznadějné, pátrali po příští oběti pachatele 26.

Sachsová vyskočila z auta a lehce se zkroutila artritickou bolestí. „Ahoj, jak se vede?“ zeptala se jednoho z detektivů, které znala. Vysoký černoš jménem Ronald Simpson právě ukončil komunikaci přes vysílačku.

„Ahoj, Amélie. Rozmísťujeme se. V oblasti, kterou jste nám s detektivem Rhymem vytyčili, máme osmačtyřicet možných lokalit. Jestli nic nenajdeme, rozšíříme okruh pátrání.“

„Sachsová!“ ozval se ve sluchátku Rhymův ostrý hlas. Tentokrát neměla Sachsová videokameru – jen standardní vysílačku Motorola se sluchátkem a mikrofonom na tyčince. Sluchátková sada měla hlasovou aktivaci, protože Sachsová potřebovala mít při jízdě volné obě ruce; cestou z Rhymova domu jela téměř stotřicítkou. Ford Torino se pyšnil výkonem 405 koní a jeho krouticí moment dosahoval působivých 606 newtonmetrů. A Amélie Sachsová využívala tyto hodnoty do poslední mrtě.

„Tady jsem, Rhyme. S Ronem Simpsonem ze šestky.“ Tlumočila informace, které jí Simpson poskytl.

„Osmačtyřicet? Zatraceně.“

Doufali, že ve vzdálenosti dvou bloků bude obytných domů k prohledání daleko méně.

Alespoň se však měli čeho chytit. A navíc to mohlo být ještě mnohem horší. Když hledali způsob, jak zúžit okruh pátrání po pachateli 26 nebo jeho příští oběti, přišel Rhyme se zajímavou strategií.

Pokud vycházeli z hypotézy, že vzorky hlíny, vegetace a čisticích prostředků obsahují hodnotné důkazy, vyvstala otázka, jak je vzhledem k obrovskému počtu vzorků všechny rychle analyzovat.

A tak zavolali Markovi.

Mladý policista měl totiž styky na kriminalistickém oddělení policejní akademie. Rhyme ho požádal, aby se souhlasem profesorů provedl mezi posluchači prvního ročníku nábor pomocníků, na které bude sám dohlížet. Vzorků sice byly stovky, ale studentů se nakonec našlo tolik, že na jednoho nepřipadalo víc než pět nebo deset vzorků. Jejich úkolem bylo hledat mezi vzorky takové stopy, které jsou v nich zastoupeny nejméně. Rhyme totiž předpokládal, že v největším množství se budou

ve vzorcích vyskytovat látky, jimiž pachatel úmyslně kontaminoval místo činu.

Celé hodiny nic kloudného neobjevili. Zhruba před šedesáti minutami však Marko zatelefonoval do Rhymova domu.

„Detektive Rhyme?“

Rhyme se ho neobtěžoval opravovat. „Povídejte.“

„Možná jsme něco našli. Dle vašich pokynů jsme všechno klasifikovali prioritně podle množství a pak jsme se zaměřili na nejméně zastoupené důkazy. Nejvzácnější mezi nimi byla nějaká vegetace obsahující stopy urušiolu.“

„To je jed obsažený v břechtanu nebo škumpě,“ vyhrkl Rhyme.

A Sachsová se znovu, jako už mnohokrát podivila: *odkud to ví?*

„Ano, pane. A také v ledvinovnicích.“

„Ne, ty pusíte z hlavy. Na Manhattanu už ledvinovníky skoro nejsou k vidění. Zůstaneme u břechtanu a škumpy.“

Marko dodal, že vzorek vegetace byl přirostlý ke kouskům okvětních plátků. „Ty absorbovaly malé množství glyfosátu...“

„A to je zase herbicid používaný k *hubení* břechtanu a škumpy.“

„Ano, pane,“ zopakoval Marko. „Takže pachatel možná strávil nějaký čas v záhonu nebo okrasné zahradě, kterou nedávno ošetřovali proti jedovatým rostlinám.“

Mladý policista připojil ještě jeden poznatek: „A v hlíně přilepené k vzorku té vegetace jsme našli taky stopové množství hovězí kostní moučky.“

„Takže West Village,“ ohlásil Rhyme. „Kanalizace, deště, potkani... Z tamních masokombinátů a konzerváren se takhle šíří všechno možné, včetně hovězí kostní moučky.“

Poručil Sellittovi, ať začnou v západní části Greenwich Village prohledávat městské parky s květinovými záhony. „Ale jen ty, které se nedávno stříkaly proti jedovatým rostlinám.“

A výsledky tohoto pátrání je dovedly až sem, na západní Desátou ulici, kde teď Sachsová stála. Parčík vzdálený asi tři bloky od konzervárny obklopovaly dvoupatrové, třípatrové a čtyřpatrové vily a pískovcové budovy, téměř bez výjimky obytné.

Rhyme popsals jejich zjištění Sellittovi a ten nařídil prohlédání oblasti. Policisté se měli zaměřovat na prádelny, kuchyně a sklady, poněvadž druhou kategorií důkazů představovaly domácí čisticí prostředky.

„Střelba od boku,“ zabručel detektiv.

„Líp zamířit neumíme.“

Momentálně bylo půl jedenácté večer a policisté už prohledávali okolí půl hodiny.

Mnozí občané se zdráhali otevřít dveře i policistům, respektive někomu, kdo jim *tvrdil*, že je od policie. Jazyková bariéra představovala problém, a i když je někdo vpustil dovnitř, museli se policisté často snažit prohledávat jednotlivé byty, poněvadž v některých domech neměli společnou prádelnu.

Sachsová upřeně sledovala, jak se policejní tým hrne do jednoho domu: mohl by to být ten pravý?

Po pár minutách však policisté vyšli ven a vrtěli hlavami.

„Máte něco?“ zeptal se Rhyme naléhavě.

„Ne.“

Sachsová si prohrábla bujnou hřívu a obsedantně zaryla nehty do kůže na hlavě. Nech toho, okřikla se v duchu.

Uvolňuje to napětí.

Zaryla ještě jednou.

Stopa by byla užitečná pouze v případě, že by je dovedla na místo, kde právě probíhá trestný čin. Kdyby je dovedla do bytu pachatele 26 a policie by u něj zaklepala na dveře, mohl by jim jednoduše otevřít, usmát se a prohlásit: „Kdepak, o žádné Jane Levineové jsem nikdy neslyšel. Přeji vám dobrou noc.“

Sachsová pohlédla za blikající majáčky a spatřila Marka, který v džínách a košili koordinoval činnost jednotlivých týmů.

Mladý policista zachytil její pohled, krátce na ni kývl a znovu se otočil k místu pátrání, jako by si ho chtěl do budoucna vryt do paměti. V ruce držel tašku s ohledávací kombinézou. Kéž by dostal příležitost ji použít, pomyslela si Sachsová.

Ve vysílačce zapraskalo a ozval se z ní ženský hlas: „Hlídka sedm šest šest tři. Něco tu mám.“

„Mluvte,“ vyzvala pochůzkářku Sachsová, když se jí představila jako policejní detektiv.

Policistka vysvětlila, že je na jedné adrese na západní Desáté ulici, která byla vzdálená pouhý blok od parku. „Máme tu improvizovanou zápalnou výbušninu a nedaleko od ní znehybnělou oběť. Potřebujeme pyrotechnickou četú.“

„Vyrážím za vámi,“ řekla Sachsová a dala se do běhu. „Na něco jsme narazili, Rhyme,“ ohlásila do mikrofonu na tyčince. Přidala do kroku a snažila se ignorovat bolest v kolenou. Marko běžel za ní a spolu s ním i několik dalších policistů.

„Povědej,“ vyzval ji Rhyme.

„Brzy se to dozvím,“ odpověděla Sachsová přerývaným hlasem. Její boty dál rychle klapaly po betonu.

Za dvě minuty dorazila k budově, kde se k ní připojil Sellitto. Na schodišti vepředu zastihli pochůzkářku, která nález ohlásila. Obltoustlá Hispánka byla viditelně otřesená.

„Oběť je dole v prádelně. Všude jsou tam nějaké výpary. Vydala jsem se za ní, ale bála jsem se, že odpálím tu výbušninu.“

„Jaké výpary?“ zeptal se Rhyme, který slova policistky slyšel přes Améliin mikrofon.

Sachsová tlumočila otázku.

„Z benzínu. On...“

„Jdu tam,“ ohlásila Sachsová.

„Sachsová, počkej...“

„Každou minutou to může bouchnout,“ prohlásila pochůzkářka. „Počkala bych na pyrotechniky.“

„Už jsem jim volal,“ oznámil Sellitto. „Za pět minut budou tady.“ Pyrotechnická jednotka měla sídlo v Šestém okrsku.

Pět minut však bylo příliš dlouho. „Sundám si teď sluchátka, Rhyme,“ prohlásila Sachsová. „Nevím, jestli můžou hodit jiskru, ale nehodlám to riskovat.“

„Sachsová, počkej...“

„Ozvu se ti, hned jak to půjde.“

„Amélie,“ začal Sellitto.

Sachsová však ignorovala i jeho. Přemýšlela, jestli si nemá nasadit tykovou kombinézu. Musela však předpokládat, že oběť ještě žije a každým okamžikem by mohla uhořet. Na kombinézu se vykašlala, řekla si v duchu. Nesmíš ztrácet čas. „Kdyby se něco stalo,“ oslovila Sellitta a pohlédla na Marka, který právě dobíhal k domu, „tak ať místo činu ohledá on. Je dobrý.“

„Amélie,“ vyštěkl Sellitto. „Nech to vyřešit pyrotechniky.“

„Nemůžu, Lone. Už nemáme čas.“

Sachsová se zadívala na své oblečení. Vlněné sako. Vytváří vlna víc statické elektřiny než jiná látka? Anebo méně? Sachsová to nevěděla, ale pro jistotu si sako svlékla. „Kde je oběť?“ zeptala se hispánské policistky.

„Vzadu vede schodiště. Prádelna je ve sklepe napravo od chodby. Ale...“

Sachsová se sprintem rozběhla k budově. „Všichni o patnáct metrů zpátky!“ křikla.

A pak už se ocitla v potměšilé chodbě staré budovy a vyrazila po schodišti dolů. Na rozdíl od prvního místa činu tu bylo relativně čisto, ačkoliv žárovky ve světlech nad schodištěm byly rozbité i zde.

S rukou položenou na služebním glocku prozkoumala úzkou chodbu a prohlédla si dvoje dveře: jedny vedly do prádelny, kde se nacházela oběť, zatímco druhé se rýsovaly na konci chodby a zřejmě vedly do skladu nebo do uličky za budovou.

Za normálních okolností by Sachsová nejprve zajistila celý sklep, ovšem zápach benzínu byl velmi pronikavý – a riziko požáru akutní. Musela jednat rychle.

Vpadla tedy do prádelny a rychlými pohyby pistolí zkontrolovala celou místnost. Vzadu byla lepicí páskou připoutaná k vodovodnímu potrubí asi třicetiletá žena v teplákové soupravě. Ramena měla celá zkrvavená od rány na hlavě. Také její špinavě blondaté vlasy byly spletené karmínovou krví. Obličej měla zarudlý od pláče a oči vytřeštěné hrůzou.

Pachatel 26 tu naplánoval další zdlouhavou smrt. V tomto případě uchystal oběti nejprve hrůzu a poté bolest... Bolest z upálení zažíva.

Na polici vysoko nad obětí stála plastová nádoba. V jejím boku byla vyvrtnána díra, ze které se pomalu řinul benzin, stékal po zdi a vytvářel na podlaze loužičku, která se rozšiřovala směrem ke dveřím a téměř už dosahovala k bojleru. Sachsová si všimla, že je to plynový bojler, což znamenalo, že má věčný plamínek. Jakmile se benzin rozšíří pod bojler, k čemuž mohlo dojít každým okamžikem, výpary se vznítí, výsledná ohnivá koule zapálí všechno kolem a roztaví i plastovou nádobu. Zhruba dvacet litrů vysoce hořlavého benzínu se pak rozlije do celé místnosti.

Sachsová se pomalu sunula vpřed. Šoupat nohama, nebo ne? Nevznikne tím statická jiskra? Tímhle se teď však nemohla zabírat. Spěšně se přesunula k bojleru. Prohlédla si celý systém a pak opatrně a pomalu natáhla ruku. Žena přivázaná k potrubí zavrtěla hlavou a vydala nelidský skřek. Sachsová si jí však nevšimla a zatáhla za páčku přívodu plynu.

Ozvalo se zasyčení a pak tiché bafnutí.

Věčný plamínek zhasl.

Sachsovou napadlo, že odnese i nádobu z benzinem, jenže ta byla velká a těžká. Kdyby s ní pohnula, nepochybně by trochu

benzinu rozlila a ten by se mohl dostat na některou část bojleru, která byla ještě natolik horká, že by se od ní mohl benzin vznítit.

Bezprostřední hrozbu se podařilo odvrátit.

Oběť však stále zběsile vrtěla hlavou. Oči měla vytrštěné a z hrdla se jí draly vysoké pronikavé zvuky, napůl křik a napůl slova.

Sachsová vytáhla nůž a opatrně přerezala lepicí pásku, která poutala ženu k potrubí. Otočila ji, zkontrolovala ošklivou ránu na hlavě a rozhlédla se po něčem, čím by zastavila krvácení.

Oběť ze sebe vysoukala další pronikavé zaskřehotání. Hlavou teď škubala ještě zběsileji než předtím.

Aha, možná se dusí.

Sachsová jí opatrně strhla z úst lepicí pásku a odložila ji stranou, aby z ní později mohla odebrat důkazy. Oběť začala zoufale lapat po dechu a vzápětí se jí zmocnil záchvat kašle. Nakonec se jí podařilo vyhrknout: „Musíme pryč! Oheň!“

„To je v pořádku, ten věčný plamínek...“

„Ten nemyslím. Tam!“ Ukázala.

Kyvadlo Améliina pohledu se přesunulo doleva.

Co to je?

Kdesi před ní se nejistě mihotal stín.

Sachsová padla na kolena. Za pračkou stála lahev od frappuccina ze Starbucks s hadrem napěchovaným do hrdla. Také láhev byla naplněná benzinem a improvizovaný knot hořel. Benzin stékající po zdi už u láhve začínal tvořit loužičku.

Molotovův koktejl.

Zatraceně, takže roznětkou neměl být věčný plamínek, ale tahle lahev.

Sachsová popadla ženu za ramena a obě uháněly ke dveřím.

A pak se ozval výbuch.

„Sachsová!“ volal Lincoln Rhyme do mikrofonu. Seděl ve své laboratoři a obklopovaly ho tisíce důkazů. Příliš se po salonu nepohyboval, poněvadž mezi spoustou krabic se manévrovalo obtížně.

Pohlédl na Thoma, který rovněž telefonoval – snažil se sehnat někoho na velitelském stanovišti, aby od něj získal aktuální informace. Sellitto ani detektiv Ron Simpson se mu neozývali.

Zpráva z místa činu zněla tak, že ve sklepě domu, který Sachsová prohledávala, došlo k obrovskému výbuchu. Nájemníky i jejich domácí zvířata se podařilo zachránit, stejně jako převážnou část budovy – požár už byl téměř uhašený. Po Sachsově ani po zamýšlené oběti, které se v době výbuchu nacházely v prádelně s nastraženou výbušninou, však stále nebylo ani vidu ani slechu.

Rhyme byl na Sachsovou příšerně naštvaný, že nepočkala na pyrotechniky.

„Tohle je jejich práce, sakra,“ zabručel a vysloužil si za to tázavý pohled od svého ošetřovatele, který samozřejmě netušil, s kým se kriminalista pře.

Zavolal na mobil Lonu Sellittovi, ale ten mu to nezvedl.

„Do prdele práce!“

Na lince se ozývala překotná policejní a požární hlášení.

Ach ježíšikriste...

A pak se konečně ozvalo: „Rhyme...“

„Sachsová! Kde jsi? Co se stalo?“

„Momentíček...“

„Já nechci čekat žádný momentíček. Co se stalo, sakra?“ Rhyme kývl na Thoma, který přestal čekat na lince a típl telefon.

„Jsme obě v pořádku. Utekly jsme s obětí zadem. Stihly jsme vyjít na chodbu, než to bouchlo.“

Začala Rhymovi popisovat, co jim pachatel uchystal.

„Chtěla jsem odebrat nějaké důkazy, Rhyme. Cokoliv. Tentokrát už kontaminované nebyly. Jenže jsem stejně neměla šanci.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo, jen se mi trochu točí hlava z výparů a kouře.“

„A oběť?“

„Totéž. Měla závratě, takže dostala kyslík. Dýchala to svinstvo déle než já.“

„Viděla něco?“

Sachsová vysvětlila, že stejně jako v případě vraždy na Šestadvacáté ulici pachatel udeřil oběť zezadu, spoutal ji lepicí páskou a pak nastražil bombu.

„Postupoval úplně stejně, Rhyme. Mělo to probíhat pomalu. Jako by chtěl, aby oběť myslela na smrt, která ji čeká. Lon ji právě vyslýchá.“

„Okamžitě se sem vrať, Sachsová. Právě jsme ušetřili pachateli první porážku a on z toho nejspíš nemá velkou radost. A co ten mladej, Marko? Je tam?“

„Přijel z akademie. Projdeme spolu rošt. I když tu toho moc k odebrání není.“

„Tak mu vyřiď, že odvedl kvalitní práci,“ řekl Rhyme a ukončil spojení.

A přestože to znělo jako peskování se špetkou chvály na závěr, v podání Lincolna Rhyma to byl nebetyčný kompliment.

O půlnoci už Sachsová se Sellitem a Cooperem seděli v salonu.

Na rozdíl od prvního místa činu přineslo ohledání sklepa domu na Desáté ulici minimum důkazů; všechny se vešly do jediné bedny od mléka, kterou Sachsová unesla sama.

Sellitto už měl za sebou sáhodlouhý výslech oběti jménem Simone Randallová. Stejně jako Jane Levineová z prvního místa

činu neměla ani tato žena žádné nepřátele – rozhodně ne takové, kteří by byli schopni provést něco takového. Pracovala jako asistentka v zábavním průmyslu a se svým šéfem se právě vrátila ze služební cesty po západním pobřeží. Neměla tušení, proč by ji někdo mohl chtít zabít, a po příletu do New Yorku prý nezaregistrovala žádné hrozby. Popsala tedy Sellittovi alespoň lidi, kterých si po vystoupení z taxíku všimla na ulici: dva objímající se muže a jednu bezdomovkyni. Hlídkoví policisté se na tyto lidi ptali svědků, ale vypátrat jejich totožnost se jim nepodařilo. Sellitto kontaktoval také Simonina šéfa, který ji vysadil před jejím domem, avšak ani on si nevšiml nikoho kromě trojice lidí, o nichž se zmínila Simone.

Oběť ještě dodala, že má pocit, že ji zhruba poslední měsíc někdo sleduje ze zahrady v městském parku na protější straně ulice. Ten člověk s dalekohledem však třeba jen pozoroval ptáky.

„Ze zahrady v parku? Tam náš pachatel nabral vzorky vegetace a hlíny,“ poznamenal Rhyme.

Simone však onoho pozorovatele nedokázala popsat.

„A to je všechno,“ prohlásil Sellitto. „Jinak nic. Ani ťuk.“

„Ksakra,“ ulevil si Rhyme, couvl s vozíkem a najel na hromadu důkazních obálek obsahujících plastové kuchyňské náčiní. Ulpělé zbytky jídel a nápojů se začínaly kazit a v salonu sílil příšerný zápach.

Rhyme netušil, kdy naposledy ho některý případ naplňoval takovým pocitem bezmoci.

Thom si ho prohlédl a řekl: „Budu chtít, aby ses trochu vyspal.“

„Tak fajn,“ odsekl Rhyme. „Když říkáš, že *budeš* chtít, znamená to, že to *zatím* nechceš.“

„Lincolne.“ Thom byl mírný, ale neústupný – ošetřovatelské návyky se v něm mísily s instinkty kvočny. Rhyme však dnes neměl chuť se hádat. Kromě toho se Thom v otázce Rhymova

fyzického stavu obvykle nepletl, jakkoliv si to Rhyme nechtěl přiznat. Pacienti s takovou formou kvadruplegie, jakou trpěl on, se v průměru dožívali nižšího věku než zdraví lidé a Rhyme mohl děkovat Thomovi, že je vůbec ještě na světě... a relativně zdravý.

Navíc se *opravdu* cítil vyčerpaný.

„Dvacet minut, prosím.“

„Ty mě *prosíš*?“ zopakoval Thom v předstíraném úžasu. „Stejně to neznělo moc upřímně.“

Taky to upřímně nebylo.

Přestože se nakonec ukázalo, že i dvacet minut je příliš.

V případě neexistovaly prakticky žádné důkazy, nebylo v něm co analyzovat, nedaly se vyvodit žádné závěry.

Pachatel zkrátka postupoval stejně chytře jako na předchozím místě činu.

Vzhledem k požáru nezůstalo na místě činu nic, co by mohlo vyšetřovatele dovést k němu domů, do zaměstnání nebo na místo budoucích útoků. Požár změnil téměř všechno na popel, a když hasiči zkopili místo činu vodou, smísili veškeré případné důkazy s látkami zvenčí a vytvořili z nich bezcennou černou kaši. Rhyme si byl navíc jistý, že i těch několik málo identifikovatelných zbytků – láhev od frappuccina, lepicí páska, sirky – pochází z popelnice.

Analýza benzínu, který urychlil šíření požáru, kromě toho odhalila, že jde o neznačkovou generickou směs, jakou mohl pachatel koupit na kterékoliv z pěti set čerpacích stanic v oblasti.

No jo, oheň, pomyslel si Rhyme cynicky.

Jak napsal ve své učebnici:

Žhářství představuje jeden z nejlepších způsobů, jak zničit stopové důkazy, otisky prstů i otisky bot. Vyšetřovatelé pak musí hledat stopy na vstupních a výstupních trasách a spo-

léhat na chemický rozbor urychlovače hoření a zápalného zařízení.

A pokud šlo o nálezy, které by jim mohly pomoci – například otisky bot na pachatelově vstupní a výstupní trase nebo stopy po náradí v místě, kde vypáčil zámky –, pak jim pátrání komplikovala skutečnost, že si pachatel neopomněl about vysoké boty a navléknout rukavice. Navíc počítal s tím, že veškeré cenné důkazy spolehlivě zničí hasiči, kteří vpadnou do budovy a budou se ohánět sekýrami a vyrážet dveře.

Což se pochopitelně do puntíku splnilo.

„Lincolne,“ řekl Thom.

Doba hájení vypršela. Byl čas jít spát.

Třeba Rhyma něco napadne ráno.

6

Ani svítání však nepřineslo žádné geniální postřehy stran pachatele 26.

Dopoledne také ne... a pozdní odpoledne jakbysmet.

Podruhé už se jim nepodařilo zajistit si služby pomocníků z policejní akademie, kteří by zpracovali obrovské množství důkazů odebraných z místa činu na Šestadvacáté ulici. Ředitel kriminalistického oddělení se alespoň uvolil, že na jejich případ vyčlení několik techniků navíc. Marko pak odvezl velkou část nashromážděných materiálů od Rhyma do laboratoří v Queensu.

Hodiny však plynuly a veškeré aktualizované informace obsahovaly nějakou variaci na téma: „Těch důkazů je zkrátka strašně moc.“

Stopy a důkazy nikdy nezradily Rhyma tak dokonale jako v tomto případě. Celý svůj profesní život zasvětil hledání pravdy prostřednictvím fyzických důkazů. Jinými formami vyšetřování otevřeně pohrdal. Svědkové lžou, motivy jsou podezřelé, živé vzpomínky naprosto scestné.

Locardův princip...

V šest hodin večer se Mel Cooper, Sachsová a Rhyme ještě stále lopotili – prováděli všechno možné i nemožné s několika stovkami vzorků, které ještě v Rhymově salonu zůstaly, ale nedosahovali žádného pokroku.

Je jich strašně moc...

Rhyme se natáhl pro jeden sáček obsahující vzorek vlasu. „Zkusme se dál zaměřovat na vlasové folikuly a na CODIS.“ Konsolidovaná databáze obsahovala vzorky DNA od desetitisíců pachatelů.

Nakonec však sáček odložil a odsunul se na vozíku od pracovního stolu. Musel se tvářit mimořádně ztrápeně, protože Sachsová zanechala analýzy jakéhosi kusu papíru, postavila se za Rhyma a začala mu masírovat na kámen ztuhlá ramena.

Bylo to příjemné...

Rhymovu frustraci to však nerozehnal.

Kriminalista se zahleděl na převážně bezcenné důkazy a zoufale se snažil vymyslet jiný přístup. Bylo zřejmé, že klasický učebnicový postup vyšetřování

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!